

Arrest

nr. 200 652 van 2 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. CALAMARO
Sint-Michielslaan 11
1040 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 oktober 2017 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. CALAMARO verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 oktober 2017 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

(..)

nationaliteit : Senegal

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19/10/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 14/09/2017.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Aalst op 14/09/2017 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene kwam met zijn moeder O. M. B. (..) (OV xxxxxx), broers en zussen naar België in 2003. In 2008 werd hij naar eigen zeggen ontvoerd door zijn vader K. M. (..) (°14/11/1961) en naar Senegal gebracht. Hij werd daar, opnieuw naar eigen zeggen, aan zijn lot overgelaten. Pas in 2015 komt hij terug naar België. Zijn moeder verkreeg ondertussen een recht op onbeperkt verblijf, dit recht op onbeperkt verblijf geldt ook automatisch voor de minderjarige kinderen. Maar, aangezien betrokkene meer dan een jaar is weggegaan uit België (of hij kan niet aantonen de jaren tussen 2008 en 2015 voldoende lang in België te zijn geweest), heeft hij dit recht op onbeperkt verblijf verloren.

Daarom diende betrokkene op 15/12/2015 een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 28/08/2017 en gaf ook een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten. Betrokkene nam op 14/09/2017 kennis van deze beslissing.

Betrokkene wordt naar aanleiding van zijn arrestatie op 12/11/2015 gehoord. Hij vermeldt dat hij medische problemen heeft en verdere opvolging behoeft. Hij heeft tot op heden echter nog nooit een aanvraag tot medische regularisatie ingediend (artikel 9ter van de wet van 15/12/1980). Bijgevolg kan er geen overweging gemaakt worden of bij zijn terugkeer op basis van zijn medische problematiek artikel 3 van het EVRM al dan niet geschonden zal worden. De verantwoordelijkheid voor het opstarten van een dergelijke procedure ligt volledig bij betrokkene. Bovendien is er in het centrum voor illegalen een medisch team dat betrokkene zal onderzoeken en opvolgen. Een gepaste begeleiding en medicatie zal in het centrum dan eventueel voorzien worden. Van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM hoeft dus evenmin sprake te zijn in het centrum.

Betrokkene heeft verschillende pv's op zijn naam:

- DE.92.LB.01094217 uit 2017 door PZ Aalst
- GE.36.LA.05263517 uit 2017 door PZ Gent voor wapendracht
- GE.43.LA.05263117 uit 2017 door PZ Gent voor opzettelijke slagen en verwondingen
- DE.11.LB.00264017 uit 2017 door PZ Aalst voor zware diefstal
- DE.50.LB.01657916 uit 2017 door PZ Aalst voor opzettelijke vernielingen
- DE.50.LB. 01657116 uit 2017 door PZ Aalst voor opzettelijke vernielingen
- DE.18.LB.01573716 uit 2017 door PZ Aalst voor diefstal
- DE.43.LB.01397316 uit 2016 door PZ Aalst voor opzettelijke slagen en verwondingen
- DE.60.LB.01397216 uit 2016 door PZ Aalst voor het verkopen van drugs
- VU.36.L1.00093116 uit 2016 door PZ Spoorkin voor wapendracht
- GE.43.L5.00171416 uit 2016 door PZ Schelde-Leie voor opzettelijke slagen en verwondingen

Het is duidelijk uit het gewelddadig karakter van deze feiten, en de vaststelling dat betrokkene in herhaling valt, dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Hoewel betrokkene familie heeft in België, waar hij mee samen woont, weegt zijn recht op een familiaal leven niet op tegen het belang van de overheid om een veilige samenleving te creëren. Een inreisverbod van 3 jaar is daarom proportioneel.

Betrokkene heeft familie in België namelijk zijn moeder O. M. B. (..) (OV xxxxxxxx), een meerderjarige broer K. A. A. (..) (°16/05/1998), een minderjarige broer K. C. (..) (°01/12/2000) en een minderjarige zus K. J. (..) D (°10/11/2006). Al deze familieleden beschikken over een recht op verblijf. Wat de vermeende

schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Het staat de familie van betrokkene bovendien vrij om betrokkene achterna te reizen naar het land van herkomst. Betrokkene kan echter steeds een opheffing vragen van dit inreisverbod, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, om zijn familie in België te komen bezoeken. Tijdens de periode van scheiding kunnen ze contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM hoeft dus geen sprake te zijn. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig middel volgt uit de overmacht, de schending van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen, schending van de zorgvuldigheids en onderzoeksverplichting, schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950.

Dat de bestreden beslissing stelt dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Dat de tegenpartij het over de beslissing van 14/09/2017 heeft.

Dat de bestreden artikel 13 EVRM evenals de formele motiveringsplicht de zorgvuldigheid en onderzoeksverplichting schendt;

Dat er in dit dossier duidelijk een procedure hangende is, waarvoor de aanwezigheid van verzoeker noodzakelijk is.

Dat de procedure die ingeleid werd tegen de beslissing van 14/09/2017 bijgevolg van de verwijdering van verzoeker zonder voorwerp zal worden verklaard en dat dus verzoeker het recht op een eerlijk onderzoek van zijn dossier zal worden ontkend.

Dat de bestreden beslissing amper een maand na de vorige beslissing werd betekend en dat het niet toekennen van een termijn bijgevolg geen ernstige manier van handelen is.

Dat gezien de voorgaande een uitwijzing dus duidelijk een schending van artikel 13 EVRM zou uitmaken

Dat de beslissing dan ook niet naar behoren gemotiveerd is;

Dat het middel ernstig is.

Dat de bekritiseerde beslissing behept is met afwezigheid van motivatie en ondermeer de zorgvuldigheids en onderzoeksverplichting, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en artikel 13 EVRM schendt.

Dat de motivatie van de bestreden beslissing bij gevolg niet aan de wettelijke vereisten beantwoordt.”

2.2. Waar de verzoekende partij de schending opwerpt van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” wijst de Raad erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en dat het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen. Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt wordt enerzijds gemotiveerd waarom de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat er haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel waarbij verwezen wordt naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet en wordt omtrent de duur van het inreisverbod gemotiveerd dat deze drie jaar bedraagt in essentie omdat

verzoekende partij niet getwijfeld heeft op illegale wijze in België te verblijven en omdat er geen specifieke elementen zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van kortere duur. Voorafgaand hieraan wordt gemotiveerd omtrent de feitelikheden die verzoekers zaak kenmerken.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Verzoekende partij betoogt in essentie dat haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied noodzakelijk is gelet op de hangende procedure tegen de afwijzing van haar regularisatieaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 september 2017. Zoniet wordt deze procedure zonder voorwerp verklaard en wordt haar recht op een eerlijk onderzoek van haar dossier ontkend. Verder werd de bestreden beslissing amper een maand na de vorige beslissing betekend zodat het niet toekennen van een termijn geen ernstige manier van handelen is.

2.6. Verzoekende partij kan evenwel niet gevolgd worden in haar betoog. Immers stond het verzoekende partij vrij om via het vorderen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling te vragen van haar vordering tot schorsing die zij had ingediend tegen de beslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 14 september 2017, zodat zij hieromtrent een uitspraak kon bekomen vooraleer een verwijdering van het grondgebied zou plaatsvinden. Zij heeft dit ook gedaan nu uit de gegevens gekend bij de Raad blijkt dat zij op 8 november 2017 de versnelde behandeling heeft gevraagd van haar beroep ingediend op 13 oktober 2017 tegen voormelde beslissingen en gekend onder rolnummer 212 061 en waarbij de Raad op 30 november 2017 de vordering heeft verworpen met arrest nr. 196 015. Het gegeven dat het thans bestreden inreisverbod haar verhindert naar België terug te keren maakt aldus niet dat zij haar belangen bij voormelde procedure heeft zien teloorgaan wegens het zich niet meer bevinden op het Belgische grondgebied.

De Raad stelt voorts vast dat de verwerende partij in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod moet afgeven ondermeer wanneer blijkt dat de vreemdeling geen enkele termijn heeft toegestaan gekregen voor vrijwillig vertrek, hetgeen in casu het geval is gelet op de verwijderingsmaatregel van 19 oktober 2017. Verzoekende partij betwist ook niet dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. In zoverre verzoekende partij meent dat het niet ernstig is dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend betreft dit een kritiek op de verwijderingsmaatregel van 19 oktober 2017 die in casu niet dienstig kan worden aangebracht daar deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep.

2.7. In zoverre verzoekende partij nog een schending van artikel 3 EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 EVRM zou schenden, zodat het enig middel in de aangegeven mate onontvankelijk is.

2.8. Gelet op de bespreking hoger maakt verzoekende partij evenmin een schending van artikel 13 EVRM aannemelijk.

2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER